

Copyright © 2018 Paola Peretti

Ediție publicată pentru prima dată în limba italiană cu titlul

La distanza tra me e il ciliegio de Rizzoli Libri, Milano

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză cu titlul

The Distance Between Me and the Cherry Tree de Hot Key Books, un imprint
al Bonnier Zaffre Ltd., Londra

Ediție publicată în România prin înțelegere cu

Bonnier Zaffre Ltd. și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Toate drepturile rezervate

Scriitoarea și-a declarat drepturile pentru a fi identificată ca autoare a acestei cărți.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Distanța dintre mine și cireș
Paola Peretti

Copyright © 2019, 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandol
Corectură: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERETTI, PAOLA

Distanța dintre mine și cireș / Paola Peretti;
trad.: Diana Calangea – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7103-5

I. Peretti, Paola
II. Calangea, Diana (trad.)

821.111

PAOLA PERETTI

Distanța dintre mine și cireș

Ilustrații de Carolina Rabei

Traducere din limba italiană
de Diana Calangea

LITERA
București

PRIMA PARTE

Șaptezeci de metri

1

Întunericul

Toți copiii se tem de întuneric. Întunericul este o cameră fără uși și fără ferestre, cu monștri care te prind și te mănâncă în tăcere.

Însă mie nu mi-e frică de întuneric: întunericul îl am înăuntru.

Nu inventez. Dacă aș inventa, mama nu mi-ar mai cumpăra fursecuri cu cremă la mijloc, date prin lichior, și nu m-ar lăsa să le mănânc înainte de cină. Dacă totul ar fi în ordine, tata nu s-ar ascunde în baie așa cum face când îl sună proprietăreasa, pentru că, atunci când sună ea, sunt întotdeauna vești proaste.

– Nu-ți face griji! spune mama în timp ce spală farfuriile de la cină. Du-te să te joci în camera ta și nu te gândești la nimic!

Eu rămân puțin în pragul ușii de la bucătărie, încercând prin forța gândului s-o fac să se întoarcă spre mine, dar nu funcționează niciodată. Așa că acum sunt aici, în camera mea, cu Optimus Turcaret în brațe, motanul meu cenușiu cu maro, cu un nod în capătul cozii. Lui nu-i pasă că e tras în sus, răsturnat

pe covor sau alergat cu peria de la baie. E un pisoi, zice tata, iar pisoii sunt oportuniști. Poate înseamnă că-i place să-i acorzi atenție. Mie mi-e de-ajuns să fie disponibil când am o problemă și simt nevoia să strâng în brațe ceva cald și moale. Ca acum.

Știu că e ceva în neregulă. Nu sunt decât în clasa a patra, dar înțeleg totul. Logodnica vărului meu spune că am al treilea ochi. E indiană și are o bulină pictată în mijlocul frunții. Îmi face plăcere că cineva poate crede asta, dar pentru mine ar fi suficient să fie buni măcar cei doi ochi pe care-i am deja.

Din când în când, așa, ca acum, îmi vine să plâng. Iar ochelarii mi se aburesc întotdeauna când sunt pe punctul de a plânge. Mi-i scot – așa măcar se usucă, și-mi trece și urma roșie de pe nas. Îi port din clasa întâi. Pe-ăștia galbeni cu ștrasuri i-am cumpărat în decembrie și îmi plac foarte mult. Mi-i pun la loc în fața oglinzii. Fără ochelari văd totul ca într-un nor, ca atunci când fac duș cu multă apă caldă. Norișorul meu se numește norișorul Stargardt, sau cel puțin așa mi-au spus părinții mei, care cred că au auzit la spital. Pe telefonul cu *taciscrin* al lui tati, care are și internet, scrie că domnul Stargardt era un oftalmolog german care a trăit acum o sută de ani: el e cel care a descoperit ce se întâmplă în ochii mei. El a înțeles și că cine are norișorul ăsta începe să vadă pete negre în fața lucrurilor și a persoanelor, iar petele astea se fac mai mari și apoi gigantice, așa că oricine are petele

trebuie să se apropie din ce în ce mai mult de lucruri ca să vadă mai bine. Internetul spune: „Maladia afectează în medie o persoană din zece mii“. Mama zice că Dumnezeu a ales persoanele speciale, dar, când mă gândesc la asta, eu nu mă simt norocoasă.

2

Lucruri la care țin foarte mult (pe care nu le voi mai putea face)

Mă văd în oglindă de la trei pași distanță.

Însă distanța mea se scurtează: anul trecut mă vedeam de la cinci pași.

În fața oglinzii mângâi capul lui Optimus Turcaret și-mi aranjez și părul, dacă tot sunt aici. În perioada asta, mamei îi place să-mi facă codițe, și ferească Sfântu' să le desfac! Îi plac atât de mult, încât mi le lasă și când dorm. Tata vâra capul pe ușă și-mi spune să mă „bag în pijamale” și să mă spăl pe dinți. Eu îi spun că da, dar apoi mă opresc întotdeauna la fereastră o grămadă de timp înainte să-l ascult. De la fereastra camerei mele se vede o bucată de cer negru. Îmi place să stau la geam și să mă uit afară în serile de toamnă ca aceasta, pentru că nu e frig și se văd luna și Steaua Polară care strălucesc puternic. Mama spune că sunt felinarul și chibritul lui Iisus. Pe mine mă interesează mai mult să verific că încă sunt acolo în fiecare seară.

Înainte să mă culc, tata vine să-mi citească o poveste. Acum suntem la jumătatea lui *Robin Hood*, care mă face să visez o grămadă de păduri și săgeți.

Apoi vine de obicei și mama, care-mi aranjează cozile pe pernă în jurul feței și-mi spune noapte bună cu suflarea mirosind a înghețată de mentă.

Însă în seara asta intră amândoi odată și se așază de-o parte și de cealaltă a patului meu. Îmi spun că și-au dat seama că văd un pic mai puțin decât înainte, așa că s-au hotărât să mă trimită la un consult foarte special, săptămâna viitoare. Nu-mi place să lipsesc de la școală, pentru că pierd informații importante (cât timp a durat construcția piramidelor?) și bârfe (e adevărat că Gianluca și Chiara dintr-a IV-a C sunt din nou împreună?). Dar în fața părinților tac chitic. Îi aștept să iasă și să stingă lumina mare, apoi aprind veioza de pe noptieră și-mi trec degetele peste marginea cărților pe care le țin deasupra patului, pe o etajeră. Iau un caietel cu colțul îndoit.

Îl așez pe pernă. Pe copertă are o etichetă pe care scrie:

LISTA MAFALDEI

Acest caiet este mica mea agendă personală. Pe prima pagină apare o dată:

14 septembrie

Era acum trei ani și unsprezece zile. Dedesubt scrie:

*Lucruri la care țin foarte mult
(pe care nu le voi mai putea face)*

Nu e o listă prea lungă. Să fiu sinceră, sunt doar trei pagini, iar la începutul primeia scrie:

~~Să număr toate stelele care se văd noaptea.~~

~~Să conduc un submarin.~~

~~Să transmit semnale luminoase de noapte bună la fereastră.~~

Cod roșu. Ochelari aburiți.

Bunica locuia chiar peste drum de noi, în casa roșie cu perdelețe din dantelă unde acum stă un cuplu care nu salută niciodată și care a schimbat și perdelele. Bunica era mama tatei, avea bucle la fel ca el și ca mine, doar că erau albe, și-mi trimitea mereu semnale luminoase cu lanterna înainte de a merge la culcare. Un semnal scurt însemna „te chem“. Două semnale, „noapte bună“. Trei semnale, și „eu pe tine“. Dar asta se întâmpla înainte, când încă mă puteam vedea în oglindă de la o distanță de nouă pași.

Pagina a doua n-o arăt nimănui, nici măcar lui Optimo Turcaret, pentru că e foarte-foarte secretă și, de fapt, pe ea scriu numai cifrat.

Pe pagina a treia scrie:

Să joc fotbal cu băieții.

Să inventez trasee pe trotuar din care, dacă pășești în afară, cazi în lavă și mori.

Să fac întrecere de aruncat la coș cu ghemotoace de hârtie.

Să mă cațăr în cireșul de la școală.

În cireșul de la școală m-am urcat de o grămadă de ori, încă din prima zi în primară. E copacul meu. Niciun alt copil nu reușește să se suie atât de sus ca mine. De când eram mică îi mângâiam trunchiul, îl îmbrățișam... era prietenul meu.

În cireșul de la școală l-am găsit pe Optimus Turcaret. Era speriat de moarte și cenușiu cu maro ca acum, dar mai urât. Era atât de micuț, încât am reușit să-l duc acasă în buzunarul șorțului de școală, și abia când l-am scos și l-am așezat pe masa din bucătărie părinții mei și-au dat seama că era un pisoi foarte mic. Încă nu se numea Optimus Turcaret, nu avea nume, dar, la scurtă vreme după ce venise să stea la noi și a început să mă urmărească peste tot, chiar și la școală, tata mi-a făcut cadou cartea lui preferată, *Baronul din copaci*, și mi-a citit seara, înainte de culcare. Așa i-am cunoscut pe Cosimo, un băiat mai mare ca mine, dar mărunțel, care trăia într-o epocă plină de oameni cu peruci, care voiau să-l silească să facă tot felul de lucruri superplictisitoare și să mănânce feluri de mâncare grețose, și pe basetul care avea

două nume¹, și am hotărât că Optimus Turcaret chiar avea față de Optimus Turcaret, chiar dacă pisoiiul nostru nu avea doi stăpâni, ca basetul, care se numea Optimus Maximus când stătea cu Cosimo și Turcaret când s-a întors adevărata lui stăpână, Viola.

Personajul meu preferat din carte e Cosimo: îmi place foarte tare că urcă să trăiască în copaci și că nu se mai dă jos de acolo, pentru că vrea să fie liber. Eu n-aș putea să fiu așa curajoasă. Într-o zi am încercat să construiesc o căsuță în copac din hârtie igienică, dar a început să plouă, și pereții i s-au stricat. Însă ce-mi plăcea cel mai mult era să iau cu mine o revistă cu benzi desenate și s-o citesc în copac, așezată acolo unde se bifurca o creangă. Încă vedeam foarte bine.

Începând din clasa întâi, fac în fiecare an control la ochi cu picăturile care ard. Doctorii mei le numesc „controale de rutină“. Însă cred că vizita la medic foarte specială de săptămâna viitoare va fi puțin altfel, pentru că flăcăruia mea, cea pe care o am în ochi, se stinge foarte repede. Foarte, foarte, foarte repede. Mi-a explicat doctorița oftalmolog, care nu este din Germania precum domnul Stargardt și nu a descoperit nimic, dar care îmi dă întotdeauna un creion cu

¹ Eroul romanului *Baronul din copaci* de Italo Calvino (1923-1985). Cosimo, alege să-și petreacă toată viața în copaci. La un moment dat găsește un baset fără stăpân, pe care-l botează, ironic, Optimus Maximus („cel mai bun și mai puternic“, în latină – așa era numit Jupiter, zeul suprem al romanilor). Câinele se dovedește însă a fi fost al unui alt personaj, care-l numise inițial Turcaret (după eroul unei piese a dramaturgului francez Alain Lesage). Pentru pisoiiul ei, Mafalda combină cele două nume. (nred.)

gumă colorată la capăt. Mi-a spus că, la unii, luminița se stinge când sunt bătrâni, la alții mai devreme. La mine se va stinge, de tot-de tot, cât sunt încă mică.

Voi rămâne pe întuneric, mi-a spus.

Dar acum nu vreau să mă gândesc la asta, acum vreau doar să visez pădurile și săgețile lui Robin Hood.

Îmi închid carnetelul și sting lumina.

Cosimo, îmi dai o mână de ajutor?

Tu chiar că poți să faci orice și ești bun. Știu pentru că în carte îi citeai povești tâlharului, chiar dacă el provocase o grămadă de necazuri, i le citeai printre gratiile închisorii până în ziua condamnării la

moarte, gândește-te și tu, dar mie? Cine mi le citește?

Cine o să-mi citească poveștile când o să rămân în întuneric, iar mama și tata o să fie la lucru?

Dacă nici măcar tu, care ești prietenul copacilor la fel ca mine, nu-mi dai o mână de ajutor, să știi că n-o să mai vorbesc cu tine. Ba mai rău, n-o să mă mai gândesc la tine. Trebuie să găsești o metodă să mă ajuți, chiar și o metodă secretă, nu e nevoie să-mi spui, e de-ajuns s-o găsești, altfel, cu gândul, o să fac să-ți dispară crengile de sub fund și ai să cazi în lavă, unde sunt crocodili, sau pe pământ, ceea ce pentru tine e mai rău, pentru că ai jurat să nu cobori niciodată din copaci.

Estella spune mereu că putem să ne descurcăm singure, că n-avem nevoie de nimic. Știi, de fapt, eu am nevoie de ceva foarte important. Îmi promiți, Cosimo? Mă ajuți?

3

Joaca de-a amazoana

Ideea cu lista mi-a dat-o Estella acum trei ani și unsprezece zile, când a venit din România ca să fie femeie de serviciu la școala mea.

Eram în curte, în cireș, clopoțelul suna, iar eu nu reușeam să cobor.

– Nu poți să cobore, așa-i?

M-am uitat în jos din copac, mijind ochii, și am dat la o parte o creangă cu multe frunze galbene. Lângă trunchi, cu brațele încrucișate, era o femeie de serviciu pe care n-o mai văzusem niciodată la școală. Era înaltă, cu părul întunecat și, chiar dacă nu vedeam prea bine ce culoare aveau ochii ei, mi se păreau mari, negri-negri, și aproape că mă speriau puțin.

– Atunci, eu ajută. Apoi merge în clasă.

Probabil că era străină. Am rămas nemișcată în copac. Mi-era prea teamă să nu cad.

– Pune picior acolo.

Femeia de serviciu cu ochi înspăimântători îmi arăta un ciot care ieșea în afară, aproape, sub mine. Eu mă țineam strâns de creanga pe care stăteam.

Am încercat să întind un picior, dar am alunecat, și scoarța a crăpat sub greutatea mea. Am revenit imediat la poziția inițială.

– Nu cobor.

– Și rămâne acolo toată viață?

– Da.

– Atunci, pa!

Femeia de serviciu a făcut un pas spre școală. Sub picioarele ei s-a auzit un pârâit, iar ea s-a aplecat și a ridicat o pereche de ochelari de pe jos. Fuseseră între frunze.

– Și asta? E al tău?

– Sunt ochelarii mei. Mi-au căzut în timp ce mă cățăram. Și acum nu mai pot să cobor!

– Nu plânge! Nu e nevoie. Doamna cu ochii negri-negri se întorsese sub creanga mea. Știe, și eu în România urcasem mereu în copaci. Îmi plăcea să joc sus, la înălțime.

Mi-am tras nasul și am întrebat-o ce fel de jocuri erau.

– Mă jucam de-a... cum se spune... amazoana. Știi ce e amazoana?

– Nu. Ce e?

– E o războinica pe cal, ca bărbatul. Care nu se teme să coboară din pom.

– Dar ea nu are nevoie de ochelari.

– Nu. E foarte puternică. Nu e frică de nimica. Își taie bucată de sân ca să țină lancea.